

Een gebroken hart door Jasmijn Starre

'112, ik heb een noodgeval,' fluister ik zacht.

'Ambulance, politie of brandweer?' vraagt een vrouwen stem aan de andere kant van de lijn. Goede vraag, wat had ik nodig? Een ambulance om alle gebroken stukken weer aan elkaar te lijmen? De politie om hem op te pakken? Ze zouden me snoeihard in mijn gezicht uitlachen, het was immers geen misdad. Toch was hij in mijn ogen een crimineel. Een kwal. En ik bedoel dan niet een mooie kwal zoals je ze ziet in het aquarium, nee. Ik bedoel zo'n eentje die aan je blijft kleven in de bruine zee van een waddeneiland.

Dat was hij. Een kwal, onkruid, vergif. Ja, dat was ie. Hij had mij ervan overtuigd dat hij mooi was. Dat schoonheid in hem zat verweven. Dat was dus één grote leugen.

Bullshit. Hij is-
PIEP PIEP PIEP.

Mijn wekker klinkt luid en opeens zijn mijn gedachten fluisterstil. Het duurt echter niet lang voordat ze weer verstrikt raken in mijn hoofd vol chaos. Ik kijk naast me, leeg. Elke ochtend weer hoop ik dat het allemaal één grote nachtmerrie was. Dat hij me lachend gerust zou stellen. Een herinnering schiet me opeens te binnen. Het is een zomerochtend en de zon schijnt zacht en glanzend naar binnen. We zoenen, maken ontbijt, dansen in de warmte. Alles is perfect. Ik doe mijn ogen weer open en zie de grauwe lucht. Het is zo moeilijk voor te stellen dat er ochtenden bestonden zoals die uit mijn herinnering.

Ik sta abrupt op en graai mijn kleren bij elkaar, een spijkerbroek en een donkergroene trui. Dit was zijn lievelingstrui. Ik loop naar de woonkamer en maak thee en ontbijt voor mezelf. Ik ben woedend. Op hem maar vooral op mezelf omdat het onmogelijk lijkt om hem uit mijn hoofd te halen. Ik trap boos tegen een bijzettafeltje dat moet lijden onder mijn frustratie en waarvan een poot afbreekt. Ik vloek als de hete thee over mijn been heen valt.

Zware tranen glijden langzaam over mijn huid.

Huilend, alleen in mijn appartement in Amsterdam. Alleen, met een brandplek op mijn been maar ik voel het schroeien tot in mijn hart.

Ik hoor geklop op mijn deur. Half hinkelend en huilend weet ik de deur te bereiken.

'Niet thuis!' huil ik.

'Politie aan de deur, mevrouw.'

Mijn hart vergeet hoe het moet kloppen. Mijn adem verdwaalt in mijn keel.

In een waas doe ik de deur open en zie ik twee politieagenten staan. 'H-hallo?' zeg ik aarzelend. 'Kate Munschok?' vraagt de mannelijke agent. Ik knik beduusd. 'Wij willen u graag spreken op het politiebureau'. Mijn hele wereld tolt. Het ene moment heb ik een nachtmerrie over 112 en het volgende moment zit ik op het politiebureau. Ik knijp mezelf regelmatig om te checken of ik wel echt wakker ben. Helaas wel.

'Waar was u op de nacht van 1 op 2 september?'

Ik denk terug aan die nacht. We waren bij hem thuis aan het koken. Ik kon geen tomatensaus vinden. Hij zei dat dat in de voorraadkast lag. Ik pakte de saus en liep terug maar zag dat zijn kamer een puinhoop was. Ik zuchtte, hij kon ook nooit wat netjes houden. Ik liep naar binnen en pakte wat kleding op om in de was te doen. Toen had ik opeens een BH in mijn handen.

Een BH. Minstens tweemaal zo groot als wat ik droeg. Trillend liep ik terug de keuken in. Ik voelde me leeg. Hij had me wat afgepakt, ik voelde het. Mijn zelfrespect.

Hij had mijn waardigheid afgenomen en dus had ik hem zijn dierbaarste eigendom afgenomen. Zijn leven.

Ik pakte het mes wat ik had gebruikt om de uien te snijden, en had het diep in zijn vlees geboord.

Ik kijk op naar de agenten.

'Ik weet niet meer waar ik was die nacht.'